

AZ ÓVATOS

Engem, picim, bajok nem érdekelnek.
Kész, nem engedem őket közel magamhoz. Mit nem!
Ahogyan ablakot sem tisztítok. Még elkopik: Soha!

A SZEREPJÁTSZÓ

Nem kellesz hát nem kellesz Szakadj ki
az életemből Engedj Szabadon
akarok élni Legalábbis tőled
vagy akár „magától” szabadon
Ugye nem is ismétlés Ugye nem
Csak végleg elrejtőzhetnek előled
Őrült egy dupla tánc Őrület hogy belőled
hízolgi ki magát mégis minden napom

Horváth Elemér

HORIZONT

most már elmondhatom hogy egy életre kijutott
pontosan nekem aki utáltam a bizonytalant
a rizikót a kalandot a vállalkozást
az ún. borszinú vizeket
ahol minden megtörténhet de ahol nem történik semmi sem
semmi kicsit-is-kielégítő
hic et nunc heuréka paradicsom
akár bizonyos kaput is
föllélegzés hogy finis est
nem volt vége
kivéve annak aki otthagya a fogát
achilleszien hektorian vagy amazonian
a többi legfeljebb csak hazatért hogy útnak eredjen megint
nem is tudva miért

jó hát láttam a néger havat
az egyszarvú redőtlen homlokát
a szűz lányokkal tele kuplerájt
a gyerekes isteneket
na és?
most itt állok éppoly kielégítetlenül
mint az első tündéri küszöbön
véresre erőltetve pupilláimat
a horizont kegyetlen vonalán
amelyről minduntalan kiderül hogy szizifuszi kő
és halálra borzaszt hogy nincs tovább

MÁRVÁNY. TENGER.

a fenyőfákat ellepte a hó
a dróton lógó etető
a madárkozmosz közepe
a lemezen ó-gregorián
elbámulok a semmibe
milyen lehetett rodostó
öregen némán egyedül
stratégiai érték se
és fogyatkozó levelek?
egy rábaközi faluban
most kel a nap s iskolába menet
lángba borul egy fiatal fiú
a jövőendő fatalitás

SERVUS DEI

amikor őszül vagy esteledik
a dioptria megtörli a fókuszát
fogadd el bensőségesen
amivel meglepnek az istenek
a vak milton éleslátású ember maradt
a süket beethoven abszolút hallású

nem kell megszakadni a semmittevésben
 hogy valami szabadidőd legyen
 amit úgyis elfuserálnál tüntetón
 ha nem karrier lépcsőfokain
 akkor önsajnálát állóvizeiben
 vidd ki a szemetet
 etesd meg a madarakat
 ird le ami eszedbe jut mielőtt elfelejtenéd
 és felejtss el mielőtt aláírkantanád nevedet

Ferdinandy György

UNCLE SAM

Van úgy, hogy az ember annyit hall valami távoli rokon viselt dolgairól, hogy egyszer csak emlékezni kezd rá, sőt idővel ő maga is hozzátold ezt-azt az emlékeihez. Valahogy így vagyok én is Samu bácsival. Ma, fél évszázaddal a boldog békeidők és öt évvel az ántivilág reneszánsza után, ha agyonvernének se tudnám megmondani, hogy nagy mondásaiból, nevezetes cselekedeteiből mennyi a kitaláció és mennyi az igaz. Mindezt előrebocsátva adom közre ezeket a jegyzeteket.

Samu bácsi a századforduló előtt született Pécelen. Múlt századbeli ember volt tehát, és a jelek szerint mindvégig az is maradt. Ha rajta állt volna – élcelődött anyám – , nem is tartották volna meg a huszadik századot.

A család – mint akkor mondták – hétszilvafás volt, de a péceli ág ebből is elveszített már legalább hatot. „Rád hagyom a seggem trombitának!” – mondogatta atyja a kis Samunak.

A bácsi pedig – mi mást tehetett! – megfújta a trombitát. Szónok lett és tanár. A helyzethez illően én is az egyetemen találkoztam vele. De hogyan!

– Igen?! – kérdezte a felvételi bizottság elnöke, alighogy kimondtam a nevem.

– Semmi rang, cím vagy előnév? – tette hozzá egy begyes barisnya baljóslatúan.

Villamoskalauz voltam, magánúton készültem erre a felvételire. Még csak annyi időm sem maradt, hogy átöltözzem: piros parolis egyenruhában feszengtem a székeimen. Nem értettem, hogy ezeknek itt miért nem elég jó a nevem.

– Tudja az elvtárs – folytatta az elnök –, hogy ki volt a Bot Apja?

Samu bácsi, természetesen. Egyszer, még belügyminiszter korában – mert az is volt – ő vezette be a huszonöt botütést. Deresre húzatta, ha valakit ne adj isten rajtakaptak, hogy az uradalom erdejében gallyazott.

A büntetést ugyan még a huszas évek elején iktatta törvénybe a Ház, de azért már a maga idejében is egy kicsit ódonnak hatott. Élete vége felé elmagyarázta nekem az öreg, hogy atyját – merthogy ő volt a törvény értelmi szerzője – emberbaráti szempontok vezették. A deres hatálytalanította a priuszt. Attól, hogy valakit hébe-hóba